

NORMALIZACJA

MÓJ BIZNES?

NORMALIZACJA

MÓJ BIZNES?

SPIS TREŚCI

Czym charakteryzuje się system dobrowolny?	4
Normy a prawo europejskie	7
Organizacja systemu normalizacji w Polsce	8
Polskie Normy	9
Powoływanie się na Polskie Normy w przepisach prawa.....	10
Znak Zgodności z Polską Normą i oznakowanie CE	11

Od 1994 roku w Polsce funkcjonuje system normalizacji dobrowolnej, właściwy dla gospodarki rynkowej. Rezygnacja z systemu obowiązkowego nastąpiła w celu dostosowania prawa polskiego do europejskiego prawa dotyczącego bezpieczeństwa produktów, systemu oceny zgodności i udziału Polski w Jednolitym Rynku Europejskim. Ta zmiana była jednocześnie wprowadzeniem systemu normalizacji właściwego dla krajów o rozwiniętej gospodarce rynkowej, w których inwencja firm nie jest krępowana obowiązkowymi normami. Stało się to jakby przy okazji – akcesja do Unii wymagała przebudowy systemu gospodarczego na rynkowy ze wszystkimi konsekwencjami.

Wprowadzenie systemu normalizacji dobrowolnej było jednym z ważniejszych warunków akcesji, przy czym ten warunek nie podlegał negocjacom.

Jedną z najistotniejszych zmian, które przyniósł ze sobą system dobrowolny było pozbawienie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego zarówno przywileju tworzenia Polskich Norm, jak i funkcji organu administracji rządowej.

Skoro normy są dobrowolne – nie ma potrzeby administracyjnego ich kontrolowania, wszystkie obowiązujące wymagania techniczne, jeśli takie są ustalane przez administrację, przejmują przepisy prawne, do których normy przestały się zaliczać. Nie ma więc już urzędu, którego zadaniem jest opracowywanie Polskich Norm.

*dr inż. Tomasz Schweitzer
Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego*

Czym charakteryzuje się system dobrowolny?

Przez prawie 50 lat funkcjonował w Polsce system obowiązkowy, właściwy dla gospodarki centralnie sterowanej, co spowodowało silne zakorzenienie się w świadomości całego społeczeństwa przekonania o obowiązku stosowania norm. Informacja, że stosowanie Polskich Norm jest dobrowolne, często jeszcze zaskakuje, chociaż po tylu latach od wprowadzenia systemu dobrowolnego takich twierdzeń jest coraz mniej. System normalizacji dobrowolnej daje przedsiębiorcom dużo więcej możliwości i korzyści, z których często nie zdają sobie sprawy.

Nowe rozwiązania

W systemie obowiązkowym naruszenie postanowień normy jest naruszeniem prawa i podlega karze, ale z drugiej strony, wykazanie zgodności z normą może być okolicznością łagodzącą, czy wręcz zwalniającą z odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę. W systemie obowiązkowym norma, spełniając rolę aktu prawnego, musi określać wszystkie szczegóły, nie pozostawiając producentowi swobody postępowania – prawo nie może być wieloznaczne. Z tego powodu przedsiębiorca nie może wnieść do produkcji własnej pomysłowości, bo nie może postępować niezgodnie z prawem. Co prawda, dotyczy to wszystkich przedsiębiorców, więc nie musi obawiać się konkurencji, ale to oznacza także, że nie będzie konkurencyjny w eksporcie. Zanim nowe rozwiązania trafią do norm – proces legislacyjny trwa dość długo – zanim producent przestawi produkcję na nowe rozwiązania, rynki zewnętrzne będą już opanowane przez innych.

Przedsiębiorcy, którym się powiodło, podkreślają, że konkurencja jest motorem rozwoju firmy. Firma, która się nie rozwija – prędzej czy później znika z rynku.

Innowacje

Dla przedsiębiorcy ważny jest tryb wprowadzania innowacji do norm i to, kto za nie odpowiada. W systemie dobrowolnym do norm trafiają tylko te rozwiązania, których wartość potwierdził rynek i tylko te, których życzą sobie bezpośrednio zainteresowani, czyli przedsiębiorcy.

Jest to podstawowa cecha systemu dobrowolnego, w którym normy tworzą zainteresowani na własne potrzeby.

Udział w normalizacji

Jest oczywiste, że aby opracowywać normy, trzeba wziąć udział w pracach normalizacyjnych, organizowanych przez jednostkę normalizacyjną na wniosek zainteresowanych.

Warto dodać, że dobrowolny udział w pracach normalizacyjnych oznacza także konieczność ponoszenia kosztów udziału w tych pracach. Jest to jednak inwestycja o wysokiej stopie zwrotu, co będzie omówione później.

Mimo że dobrowolność systemu normalizacyjnego przede wszystkim kojarzy się z dobrowolnością stosowania norm, to równie istotne, a może nawet bardziej trafne, jest skojarzenie z dobrowolnością udziału w normalizacji. Rezygnacja z udziału w opracowywaniu norm jest równoznaczna z akceptacją rozwiązań przygotowanych przez innych, najczęściej konkurentów. Jakże to ma znaczenie, skoro i tak stosowanie norm jest dobrowolne? A jednak – spróbujcie dzisiaj sprzedać towar niezgodny z normą (dobrowolną!). Oczywiście, że jest to możliwe, ale wymaga przekonania odbiorcy o wyższości technicznej takiego wyrobu, a przede wszystkim o jego bezpieczeństwie. W systemie dobrowolnym podstawą do określenia cech wyrobu nie jest norma, ale umowa między dostawcą i wytwórcą. Znaczne uproszczenie kontraktu występuje, gdy obie strony odnoszą się do norm, ale nie mają takiego obowiązku!

Postęp

Mimo większych trudności ze zbyciem towaru niezgodnego z normą, możliwość takiej produkcji daje szansę kreatywnym producentom wprowadzania własnych rozwiązań, co w systemie obowiązkowym jest niemożliwe. Inaczej mówiąc - **system normalizacji dobrowolnej wspiera postęp techniczny i stwarza warunki do swobodnej konkurencji**. W systemie normalizacji dobrowolnej wytwórca może wykonać wyrób całkowicie niezgodnie z aktualnymi normami, o ile może na żądanie udowodnić, że jego wyrób spełnia co najmniej oczekiwane poziomy bezpieczeństwa, określone przepisami prawa, jeśli takowe istnieją. Kryteria jakościowe wymusza natomiast rynek.

Optymalne rozwiązania

Właściwie stosowany system normalizacji dobrowolnej jest bardziej restrykcyjny w zakresie odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę od systemu normalizacji obligatoryjnej. W systemie obligatoryjnym udowodnienie zgodności cech wyrobu z wymaganiami obowiązujących norm, będących *de facto* przepisami technicznymi stanowionymi przez prawodawczy organ państwa, zwalnia wytwórcę od odpowiedzialności. W systemie dobrowolnym, w którym wytwórca podejmuje decyzję o stosowaniu norm i bierze za to odpowiedzialność, nie ma to nigdy miejsca. W interesie producenta leży, aby wybrać optymalne rozwiązanie zapewniające bezpieczeństwo produktu i wykazać to, w razie potrzeby, organom kontroli (nadzoru rynku).

System normalizacji dobrowolnej jest narzędziem wspierającym mechanizmy zmniejszające potrzebę tworzenia prawa technicznego przez państwo. Państwo ogranicza się do tworzenia przepisów prawa określających wymagania dotyczące bezpieczeństwa obywateli, bhp, zdrowia, ochrony środowiska itp., na przykład przez podanie maksymalnych dopuszczalnych poziomów zagrożeń lub czynników je powodujących. Nie ingeruje w sposób technicznej realizacji tych wymagań, pozostawiając to w rękach obywateli – zainteresowanych stron, które w ramach prac normalizacyjnych wspólnie wypracowują rozwiązania optymalne, przyjmowane następnie jako normy techniczne. Są to mechanizmy koregulacji (współregulacji), a więc systemu współodpowiedzialności władz państwowych i obywateli. W inne sfery, np. jakości, państwo nie ingeruje. Tutaj normy tworzą zainteresowani na własne potrzeby, a opisanie przyjętego standardu w normie (do dobrowolnego

stosowania), oznakowanie wyrobu dobrowolnym znakiem potwierdzającym zgodność wyrobu z normą i uznanie normy przez środowisko jako minimalny poziom jakości jest właśnie mechanizmem samoregulacji, skuteczniejszym niż administracyjne nałożenie obowiązku stosowania normy. **Nadzór środowiska (konkurencja!) jest zwykle także skuteczniejszy niż nadzór urzędowy.** Równie skuteczne są te mechanizmy samoregulacyjne, które łączą interesy różnych grup gospodarczych, np. wytwórców, konsumentów i ubezpieczycieli. Wspólne opracowanie i stosowanie normy, przyjętej na zasadach konsensu, pozwala wyeliminować całkowicie ingerencję administracji w pewien obszar gospodarczy. Dobrowolność stosowania norm pozostawia wolność wyboru, ale może łączyć się np. z ryzykiem opłacenia większej składki ubezpieczenia lub otrzymaniem mniejszego odszkodowania.

	System obowiązkowy	System dobrowolny
Inaczej →	System urzędowy	System społeczny
Kto tworzy normy	urząd do tego powołany	zainteresowani, którym normy są potrzebne
Udział w normalizacji	ograniczony, poprzez wyznaczonych wykonawców	dobrowolny, dla zainteresowanych normalizacją
Koszty udziału w normalizacji	pokrywa państwo	pokrywają zainteresowani
Możliwości wprowadzania własnych pomysłów	ograniczone	pełne
Konkurencyjność podmiotów	ograniczona	pełna
Odpowiedzialność za wyrób	ograniczona	pełna
Możliwość wpływania na postanowienia norm	ograniczona	pełna
Stosowanie norm	obowiązkowe z odpowiedzialnością karną	dobrowolne
Status normy	dokument prawny	dokument techniczny
Status organizacji normalizacyjnej	organ administracji rządowej	organizacja niezależna od jakichkolwiek wpływów

Normy a prawo europejskie

W UE wprowadzono tzw. „Nowe podejście” - umożliwiające swobodny obrót towarów spełniających założone kryteria bezpieczeństwa. System ten wymaga od wytwórców, przed umieszczeniem wyrobów na rynku europejskim, deklaracji, że ich wyroby spełniają wymagania bezpieczeństwa określone w przepisach prawnych w tym m.in. w dyrektywach Nowego podejścia (z zastrzeżeniem wyrobów budowlanych, w przypadku których wymaga się deklaracji zgodności z normą). Te wymagania nazywają się wymaganiami zasadniczymi. Sposób spełnienia przez wytwórcę tych wymagań od strony technicznej pozostawiono jemu samemu. Może on posłużyć się gotowymi „receptami”, które uczestnicy rynku opracowują w ramach europejskich organizacji normalizacyjnych i które noszą nazwę zharmonizowanych Norm Europejskich. Normy te są tak opracowane, aby ich stosowanie pozwalało na spełnienie zasadniczych wymagań dyrektyw. W Polsce ugruntował się pogląd, że jedynym sposobem spełnienia wymagań zasadniczych jest wykonanie wyrobu zgodnie z postanowieniami Polskich Norm będących transpozycją zharmonizowanych Norm Europejskich. Wykaz zharmonizowanych Norm Europejskich zamieszczonych w Dzienniku Urzędowym UE jest podawany wyłącznie w celach informacyjnych,

a normy zharmonizowane nie są elementem prawa europejskiego!

Podobnie, charakter wyłącznie informacyjny ma wykaz Polskich Norm będących transpozycją zharmonizowanych Norm Europejskich zamieszczany w Monitorze Polskim przez Prezesa PKN.

Wykaz jest zamieszczany dla mniej zaawansowanych wytwórców jako wskazówka, że jeśli wykonają wyrób według wymagań normy zharmonizowanej, to otrzymają prawie pewność (domniemanie), że wyrób spełni wymagania zasadnicze dyrektywy, ale mogą to zrobić także całkowicie inną drogą.

Tak więc norma zharmonizowana jest tylko jedną, a nie jedyną drogą osiągnięcia zgodności z wymaganiami zasadniczymi dyrektywy.

Organizacja systemu normalizacji w Polsce

Za organizację systemu normalizacji w Polsce odpowiada Polski Komitet Normalizacyjny (PKN). PKN jest podmiotem prawa publicznego (działa z mocy ustawy), a jego działalność jest finansowana z budżetu państwa.

Status taki nie jest jednak optymalny, ponieważ dla wielu obywateli państwowy status jednostki kojarzy się z państwowym systemem normalizacji. Lepszym rozwiązaniem (stosowanym w znakomitej większości krajów europejskich) byłby status nienastawionego na osiągnięcie zysku stowarzyszenia osób prawnych i instytucji (włącznie z administracją państwową), w którym wszystkie zainteresowane strony podejmują decyzje dotyczące normalizacji.

Od 1994 roku PKN NIE jest odpowiedzialny za treść Polskich Norm, a jedynie za organizowanie prac normalizacyjnych na terenie Polski oraz współpracy z międzynarodowymi i europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, nadzór nad przestrzeganiem przyjętych zasad, a także publikowanie i dystrybucję norm oraz innych produktów normalizacyjnych. Za tworzenie Polskich Norm są odpowiedzialne Organy Techniczne PKN, ciała złożone z przedstawicieli podmiotów gospodarczych, administracji rządowej, instytucji, stowarzyszeń, jednostek badawczych, organizacji zawodowych i konsumenckich zainteresowanych udziałem w normalizacji. Organy Techniczne (OT) PKN – są autonomiczne w zakresie podejmowania tematyki i realizacji przyjętych tematów. Działalność OT wynika z podstawowej zasady normalizacji dobrowolnej – normy tworzą zainteresowani na własne potrzeby i z własnych środków. PKN nie ma wpływu na treść merytoryczną Polskich Norm. Wnioski o ingerencję PKN w treść merytoryczną Polskich Norm i ich projektów, jak również w sprawach dotyczących stanowiska Polski w pracach normalizacyjnych euro-

pejskich i międzynarodowych organizacji normalizacyjnych są bezskuteczne.

Od 1 stycznia 2004 roku PKN jest członkiem europejskich organizacji normalizacyjnych CEN (Europejski Komitet Normalizacyjny) i CENELEC (Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki). Członkostwo w tych Komitetach pozwala na uczestniczenie w pracach normalizacyjnych prowadzonych w Europie. Obowiązkiem każdego z członków tych Komitetów jest terminowe wprowadzanie Norm Europejskich do zbioru Polskich Norm, co jest fundamentem Jednolitego Rynku Europejskiego. Można zatem powiedzieć, że znakomita większość Polskich Norm powstaje dzisiaj „w Brukseli”, a nie „w Warszawie”. Stąd niezbędny jest udział polskich ekspertów (delegowanych przez OT za pośrednictwem PKN) w gremiach opracowujących Normy Europejskie, tworzone na zasadzie konsensu osiągniętego przez kraje członkowskie UE i EFTA. Brak zainteresowania ze strony uczestników normalizacji w Polsce skutkuje przyjmowaniem rozwiązań opracowanych przez innych. PKN nie może uczestniczyć w tych pracach, ani finansować udziału w pracach normalizacyjnych.

PKN jest jedyną w Polsce organizacją uznaną przez międzynarodowe i europejskie organizacje normalizacyjne za krajową jednostkę normalizacyjną. Uznanie takie jest potwierdzeniem prowadzenia działalności i organizowania normalizacji na poziomie całego kraju zgodnie z zasadami normalizacji dobrowolnej.

Polskie Normy

Od 1994 roku w Polsce istnieje tylko jeden dokument o randze normy krajowej – Polska Norma (PN). Wyłączne prawo do nadawania dokumentom statusu Polskiej Normy przysługuje PKN. Nadanie dokumentowi statusu Polskiej Normy (zatwierdzenie) oznacza, że dokument opracowano zgodnie z zasadami normalizacji dobrowolnej.

Stosowanie Polskich Norm jest dobrowolne

Polski porządek prawny pozwala na nakładanie obowiązku stosowania Polskiej Normy wyłącznie drogą postanowień innej ustawy (lub aktów prawnych niższego rzędu, ale wynikających wyłącznie z delegacji zawartej w postanowieniach takiej ustawy w konkretnych przypadkach). **Nie jest możliwe nałożenie obowiązku stosowania PN bezpośrednio drogą rozporządzenia.**

Polskie Normy nie są informacją publiczną

PKN jest właścicielem praw autorskich zarówno do Polskich Norm opracowanych na potrzeby krajowe, jak i do Norm Międzynarodowych i Europejskich opracowywanych odpowiednio przez międzynarodowe i europejskie organizacje normalizacyjne, których jest członkiem (z mocy tego członkostwa). Wspomniane organizacje są stowarzyszeniami prywatnymi i działają na podstawie własnych statutów. Obecnie 90% Polskich Norm jest implementacją Norm Europejskich i Międzynarodowych. Upublicznienie treści norm jest sprzeczne z zasadami funkcjonowania europejskich i międzynarodowych organizacji normalizacyjnych, które zakładają, że dochody ze sprzedaży norm mają pokrywać koszty działalności jednostek normalizacyjnych.

Polskie Normy w języku oryginału

Zgodnie ze statutem europejskich organizacji normalizacyjnych PKN jest obowiązany wprowadzić

do zbioru Polskich Norm wszystkie opracowane Normy Europejskie w ściśle określonym terminie, na ogół nieprzekraczającym pół roku od chwili udostępnienia Normy Europejskiej oraz wycofać normy krajowe sprzeczne z wprowadzanymi. Pomijając to, że część Norm Europejskich nie jest przedmiotem zainteresowania polskiej gospodarki i ich transpozycja krajowa ma charakter czysto formalny, to okres pół roku jest zbyt krótki na opracowanie normy w języku polskim. Należy pamiętać, że opracowanie Polskiej Normy będącej transpozycją Normy Europejskiej nie jest zadaniem PKN, ale zadaniem Organu Technicznego i obejmuje nie tylko tłumaczenie tekstu normy, ale i inne działania, takie jak uzgadnianie terminologii, ustalenie listy istniejących norm krajowych pod kątem konfliktu z normą wprowadzaną itp. W większości przypadków Organ Techniczny nie są zdolne do transpozycji Normy Europejskiej w języku polskim w krótkim terminie lub wręcz nie są zainteresowane opracowaniem takiej normy. W tej sytuacji PKN przyjmuje normy w języku oryginału, a następnie czeka na działanie OT. Jeśli nie ma zainteresowania ze strony tych, którzy wykorzystują normy w swojej pracy, to znaczy, że tak naprawdę nie są im potrzebne.

Cena Polskich Norm

Na koszty opracowania normy składają się przede wszystkim koszty merytorycznego przygotowania projektu normy, koszty udziału bezpośrednio zainteresowanych w pracach normalizacyjnych oraz koszty poniesione przez jednostkę normalizacyjną na organizację prac normalizacyjnych, proces wydawniczy i dystrybucyjny. Na całym świecie przyjmuje się, że dochody ze sprzedaży norm powinny zrekompensować koszty funkcjonowania jednostki normalizacyjnej, przy czym wszystkie jednostki działające w systemach normalizacji dobrowolnej są organizacjami nienastawionymi na osiągnięcie zysku. Nabywca normy za niewielką cenę otrzymuje

dostęp do opisu stanu wiedzy w danej dziedzinie bez ponoszenia kosztów badań naukowych i kosztów udziału w pracach normalizacyjnych. Istnieje pogląd, że nabywca, który jest jednocześnie uczestnikiem prac normalizacyjnych i który ponosił ich koszty, powinien otrzymać normę za darmo, ale nie bierze się pod uwagę, że do wyrównania pozostały jeszcze koszty działalności jednostki normalizacyjnej, bez której nie byłoby samego procesu normalizacji, ani normy. Pogląd, że normy powinny być udostępniane nieodpłatnie, bo koszty działalności PKN są finansowane z budżetu, jest także błędny. W ten sposób finansowanie jednostki byłoby rozkładane na wszystkich obywateli, a powinno dotyczyć tylko bezpośrednio zainteresowanych.

Zakup normy jest nabyciem prawa dostępu do uznanego poziomu stanu wiedzy w danej dziedzinie. Jest więc rodzajem inwestycji, podobnej do wymiany narzędzi wraz z rozwojem technologii. Czy komuś przyszłoby do głowy zażądać nowych narzędzi za darmo? Należy także podkreślić, że koszt nabycia normy jest znikomy w porównaniu z kosztami jej wdrożenia w firmie, stanowiącymi jeden ze składników inwestycji firmy.

Powoływanie się na Polskie Normy w przepisach prawa

Są dwa sposoby odesłania do norm w przepisach prawa – odesłanie bezpośrednio i odesłanie ogólne (pośrednie). Odesłanie bezpośrednio do określonej normy lub jej części skutkuje tym, że ta norma lub jej fragment staje się częścią prawa. Niesie to za sobą konieczność zmiany przepisu, gdy wskazana norma ulegnie nowelizacji. Ponieważ proces legislacyjny trwa zwykle długo, może dojść do sytuacji, w której

aktualna norma będzie sprzeczna z obowiązującym przepisem. Znacznie wygodniejszym sposobem jest zastosowanie odesłania ogólnego, które nie niesie ze sobą wspomnianej komplikacji. Zasadę odesłania ogólnego zastosowano na przykład w tzw. „Nowym podejściu”. Sformułowanie: *Zastosowanie odpowiednich Norm Europejskich stwarza domniemanie, że wyrób spełnia wymagania zasadnicze dyrektywy* jest odesłaniem ogólnym i nie wymaga stałego monitorowania, czy odesłanie do norm jest aktualne. Również odesłanie bezpośrednie może mieć dwie formy: odesłania wyłącznego lub indykatywnego (wskazującego). W powołaniu wyłącznym jedynym sposobem spełnienia wymagań prawnych jest stosowanie określonej normy. Legislador wprowadza więc obowiązek stosowania tej normy, która staje się przepisem technicznym. Tego typu podejście jest charakterystyczne dla gospodarki z silną ingerencją państwa w gospodarkę, osłabia konkurencyjność przedsiębiorstw i zniechęca do innowacyjności. W Europejskim Obszarze Gospodarczym taka opcja nie jest preferowana.

W powołaniu wskazującym legislator zaleca stosowanie danej normy jako opcję preferowaną, ale dopuszcza stosowanie innych rozwiązań technicznych pod określonymi warunkami. Jest to całkowicie zgodne z zasadami normalizacji dobrowolnej, ponieważ nie ogranicza wytwórców do stosowania jednej wskazanej drogi spełnienia wymagań prawa.

Znak Zgodności z Polską Normą i oznakowanie CE

W większości krajów europejskich szczególne znaczenie dla producentów, konsumentów, odbiorców i organów nadzoru mają znaki wskazujące zgodność cech wyrobu z normami krajowymi. Dobrowolność oznakowania wyrobu znakiem zgodności powoduje, że znakomicie nadają się one do wspierania mechanizmów samo- i koregulacji. Wytwórca, poddając się wyłącznie z własnej woli procedurze oceny zgodności i oznakowując wyrób znakiem zgodności z normą krajową, informuje zainteresowanych odbiorców i konkurentów o jakości swojego wyrobu. Potwierdza to autorytet jednostki normalizacyjnej oraz autorytet np. grupy zawodowej akceptującej znak, tym razem jako rodzaj znaku cechowego.

Na tle oznakowania wyrobów znakiem zgodności pojawiło się w Polsce wiele nieporozumień wynikłych z niewłaściwego rozumienia statusu norm zharmonizowanych i deklaracji producenta o zgodności wyrobu z wymaganiami zasadniczymi dyrektywy Nowego podejścia. Znakiem graficznym informującym o zgodności wyrobu z wymaganiami zasadniczymi dyrektywy jest oznakowanie CE. Należy pamiętać, że oznakowanie CE dotyczy wyrobów podlegających wyłącznie dyrektywom Nowego podejścia. Nawet dyrektywa o ogólnym bezpieczeństwie produktów, choć jest wspomagana przez normy, nie wprowadza oznakowania CE. Przez błędne rozumienie, że oznakowanie CE wskazuje zgodności z wymaganiami norm zharmonizowanych, nie znajdowano potrzeby oznaczania wyrobów Znakiem Zgodności z Polską Normą. **Tymczasem oznakowanie CE dotyczy tylko zagadnień określonych w wymaganiach zasadniczych dyrektyw i, jak już wspomniano, nie musi być umieszczane na podstawie wykazania zgodności z normą zharmonizowaną!** Znak Zgodności z Polską Normą

może być umieszczony na wyrobie obok oznakowania CE, wnosi on wtedy informacyjną wartość dodaną: wyrób nie tylko spełnia wymagania bezpieczeństwa zawarte w zasadniczych wymaganiach, ale także jeszcze inne wymagania zawarte w Polskiej Normie lub kilku Polskich Normach. Oznakowanie CE, nanoszone na wyrobie przez producenta na jego odpowiedzialność (choć dla części wyrobów jest wymagana ocena zgodności strony trzeciej), jest często wykonywane bezpodstawnie. Dla wyrobów niepodlegających dyrektywom Nowego podejścia znak zgodności z normą może obejmować zarówno aspekty jakościowe, jak i bezpieczeństwa, zgodnie z zapisami norm będących podstawą jego nadania. Systemy oceny zgodności wyrobów z Polską Normą są różne dla różnych wyrobów, a uzyskanie certyfikatu zgodności uprawniającego do oznaczenia wyrobu znakiem PN wiąże się często ze zbadaniem zgodności cech wyrobu z wymaganiami nie jednej, ale kilku Polskich Norm. Certyfikat uprawniający do oznaczenia wyrobu znakiem PN jest zawsze wydawany na podstawie badań wykonywanych przez stronę trzecią i podlega okresowym badaniom potwierdzającym. Być może z tego powodu znak PN jest niechętnie stosowany przez producentów, ale nie jest znany powód, dlaczego nie dostrzegają korzyści ze stosowania znaku zgodności organy nadzoru, służby ratownicze, celne, grupy zawodowe itp. **Wyrób oznaczony znakiem PN powinien budzić zaufanie tych organów i służb, jest bowiem potwierdzeniem nie tylko bezpieczeństwa wyrobu, ale także jego jakości.**

Polski Komitet Normalizacyjny
ul. Świętokrzyska 14
00-050 Warszawa
Infolinia: 22 5567 777

pkn.pl | wiedza.pkn.pl